

радетелъ на твоята честъ, при срещата днесъ?
Захарина. То бѣше само услѣчение,
минутно увлѣчение.

Мони. (Съ болка) Да, може би, минута,
може би, само мигъ, който уби цѣль животъ!

Захарина. (Става) Тогава горко ми!
Мони, ти поемашъ отгозорността предъ де-
тетото, че остава безъ майка,...

Мони. То е останало безъ тебе още отъ
оня день, когато си се оставила да те ласкае
погледа на рошоглавеца, а после—безсрамието
на днешния ти спасителъ.

Захарина минава нѣколко крачки
като пияна. Спира се, съ блуждаещъ погледъ
на вѣнь, гледа дълго снѣга; после застава
предъ елхата.

Дълго гледа мълчеливо елхата, разплаква
се на ново и съ разтреперани ржце поема
портрета на детето си, цѣлува го и го скрива
въ пазва. После тръгва къмъ вратата, ала
пакъ се спира и, като се обръща къмъ мж-
жа си, добавя:

—Преди да напустна кжщата, дето поз-
нахъ хубавото въ живота, дето изпитахъ тол-
кова радости, дето оставихъ най милото—де-
тетото си—азъ моля само за едно: да останешъ
съ мнение, че азъ не съмъ паднала жена. Тѣй
мене ще ми бжде по-леко.

Мони. (Сломень) Не, не и не—идете си!
Захарина, олюлявайки се на изморени
крака и безъ да продума нѣщо, тръгва къмъ
вратата.